

BART VAN
TIEGHEM

Een kortverhaal over **Didi Senft**,
de ‘wielerveduivel’

“Sympathy for the devil”

In ‘Bezemwagen’ lees je telkens een eigenzinnig kortverhaal. In de (voorlopig) laatste aflevering gaat het over Dieter ‘Didi’ Senft. Die huppelt elke grote wielerronde achter de heren wielrenners aan. Hij doet dat gehuld in een rode legging – daar moet je Duitser voor zijn – een zwarte cape, duivelshoorn-tjes en met een riek in de hand. Hij is waarschijnlijk ’s werelds beroemdste sportfan. Deze voormalige Oost-Duitser is er eentje you love to hate. Een blik achter de schermen van deze woeste bebaarde duivelse spring-in-’t-veld.

› TEKST **JOOST HOUTMAN**
› ILLUSTRATIE **BART VANTIEGHEM**

Tevreden mensen zijn op zoek naar geluk, ontevreden mensen naar hun gelijk. Ik voel me intens gelukkig. Ik kan me immers volledig uitleven in mijn hobby of mijn kunst, zo u wil. Wie had dat gedacht zoveel jaren geleden? Ik niet, alleszins. Het leven in de *Deutsche Demokratische Republik* viel niet mee. Wat een belachelijke naam, trouwens, *Demokratisch*! Al een geluk dat we in de buurt van Berlijn woonden zodat ik af en toe stiekem naar de *Westfernsehen* kon kijken. Een stukje gestolen vrijheid was dat. Het is daar dat ik de heren coureurs aan het werk zag. Jens Voigt – ook zo’n Ossi die vak bij de grens opgroeide – vertelde me dat hij als kind ook stiekem de koers volgde op de West-Duitse tv. Zelf heb ik ook gefietst. En behoorlijk goed, al zeg ik het zelf. Geregeld pikte ik een overwinning mee in de *Landesklassen*. Van mijn veertiende tot mijn achttiende heb ik bijzonder veel gekoerst. De selectiecriteria om voor een nationale jeugdploeg uit te komen waren spijtig genoeg niet al te ‘demokratisch’. Op 9 november 1989 viel de Muur... en konden we eindelijk proeven van de notie ‘vrijheid’. De vrijheid om te denken, te spreken en... te reizen. Ik wilde de Tour de France live meemaken. Maar ik had geen geld. Dus duurde het tot 1992 voor ik daar eindelijk in slaagde. Waarom ik me dan als duivel uitdoste, is eigenlijk een heel eenvoudig verhaal. Toen dacht men dat ik dat deed als ode aan Claudio Chiappucci die toen ‘Il diavolo’ als bijnaam had. Niets is minder waar! Het is wel zo dat ik die eerste Tour wachtte tot

Chiappucci passeerde om mijn eerste *acte de présence* te geven. Ik vermoedde dat ik dan zeker in beeld zou komen. En zo geschiedde. Later mocht ik hem ontmoeten op zijn hotelkamer. Dat was sensationeel! Die kleine immer goedlachse man vertelde dan over zijn vader die blijkbaar nog onder Coppi diende in het Italiaanse leger.

Die duivel is eigenlijk heel eenvoudig ontstaan. Het rode lapje dat bij elke koers hangt als aanduiding van de laatste kilometer werd door de Duitse wielercomentator Herbert Watterot steevast de *Rote Teufelsslappen* genoemd, de rode duivelslap. De duivel die je kent, is beter dan de duivel die je niet kent, denk ik maar. Zo wilde ik bij elke grote koers aanwezig zijn om mijn liefde voor de wielersport uit te schreeuwen. Pas op, ik doe dat met het nodige respect. Ik loop op een veilige afstand achter de renner om hem aan te ‘vuren’. Natuurlijk zie ik ook wel dat sommige renners als ze mij zien staan van kant wisselen. Zeker bij de dameswedstrijden gebeurt dat vaak, maar ach... Tegelijkertijd word ik na de finish veel aangeklampt door renners die met mij op de foto willen. En veel fans willen dat ook. Bij de publiciteitskaravaan in de Tour laat ik me soms wel eens gaan en spring ik mee op de wagens en probeer ik *natürlich* de jongedames te kussen. Op mijn hoedenplankje ligt een kartonnen bord met daarop de tekst *Sympathy for the Devil*. Reken maar dat ik veel sympathie krijg. Ik ben een ballon die gevuld wordt door de warmte van de mensen. Het verveelt nooit, ik krijg immers zoveel leuke reacties. We zijn allemaal *Radamateurs*, fietsliefhebbers *pur sang*. De *cycling community* is één grote familie.

Als je je dromen kwijtraakt, dan ben je oud. Een man in een rode legging, ja, als duivel moet je soms je zegeningen tellen! Ik blijf steeds dromen. Dankzij enkele sponsors, die ik allemaal op mijn Volkswagenbusje heb geschilderd, kan ik van november tot maart werken aan mijn fietsuitvindingen en kan ik van april tot oktober de hort op. Van Duitsland tot Californië! Op de drukste plekken ga ik niet staan want dan verdrink je in de massa. Ik zoek enkele uren voor de renners passeren de juiste plek waar ik dan mijn reuzenfiets in elkaar kan knutselen. Ik schilder van alles op de weg: duivels, rieken, namen. Daarvoor heb ik dan ook 50 liter witte verf in mijn busje zitten. Een keer hebben ze daar in Italië eens moeilijk over gedaan en in Amerika mocht ik niet in duivels-tenuze op het vliegtuig... maar dat zijn de enige kwalijke uitzonderingen.

In de logistieke voorbereiding van al mijn trips kruipt inderdaad veel tijd en het ‘uitvinden’ van nieuwe fietsen is dag- >

en nachtlabeur. Zo maakte ik een tandem van een goeie 3 meter hoog en zeker 6 meter lang. 81,5 kg weegt die. Dat is tien keer de UCI-norm zeker? Ik deed ook mee aan het wereldrecord achteruitfietsen, dat ik won. Bijna dertig kilometer heb ik zo achteruit gefietst. Ik maak het virtuele reëel. Als Velo-designer van de zotste modellen vraag ik aandacht voor de fiets maar ook voor creativiteit in het algemeen. Mensen die zijn opgegroeid in dictaturen begrijpen dat creëren de pure beleving van vrijheid is... en dat je dat moet koesteren en, waar mogelijk, promoten. Daarom sta ik ook op beurzen en vertel er mijn verhaal. De mensen kunnen ook terecht in mijn *Museum für Fahrradkuriositäten*, waar mijn 200 *funbikes* staan en dus ook mijn reuzenfietsen, de *Riesenfahrrads*.

Fan was ik van Jan Ulrich, *Der Jan, Ulle...* een Duitser die de Tour wint, heerlijk! 1997 zal ik nooit vergeten! Een Oost-Duitser, een Ossi, trouwens, net als ik en net als Erik Zabel! Zabel past in een rijtje van *Grüne* Duitsers. Denk maar aan Rudi Altig en Olav Ludwig. Van de mooirjder Didi Thurau ben ik echter nooit wild geweest. Van Danilo Hondo ben ik dan weer wel een ongelofelijke fan. Op z'n zesendertigste trekt hij nu de spurts aan voor die andere krasse knar Alessandro Petacchi. Dit jaar was hij tiende in de Ronde van Vlaanderen. Een jongen uit de buurt, het *Sprähwald*. Tussen de renners en de supporters voel ik me als een duivel in een... je weet wel.

Het WK heb ik in 2010 laten schieten. Ik doe elk jaar de marathon van Keulen en de twee vielen samen. Ook bij het voetbal laat ik me zien. Ik heb trouwens een gigantische fiets gemaakt voor het WK hier in Duitsland (en Oostenrijk) met wielen gemaakt van allemaal voetballen. De afgelopen Tour vond ik getuigen van een zeldzame schoonheid. Neem nu die danteske tocht richting Tourmalet. Doorweekt, verkleumd en uitgeput sleepten de renners zich omhoog, aangemoedigd door duizenden mensen. De ene al zot-

ter uitgedost dan de andere. Vrouwen in bikini, mannen in afzichtelijke Boratkostuums, Baskische petten en vlaggen, pruiken in alle kleuren van de regenboog en malle superhelden... je zou me er niet meer tussen herkennen! Maar die mensen staan daar toch maar bij afschuwelijke temperaturen, op die berg die boven de 2.000 meter uitpiekt, om hun idolen aan te moedigen. Daar groeien geen bomen meer, laat staan gras of mos. Niks ergers voor een renner als kou en nattigheid. Dat vreet aan de conditie en weerstand. Maar Contador en Schleck kon het niet schelen. Die loerden naar elkaar, naar elkaars versnelling. Ze luisterden naar elkaars ademhaling. Wiel aan wiel, meter na meter... dat was *wonderbaar!* Die Andy, die gun ik het wel. Ongelooflijk aaibaar die jongen. Ja en dan heb je nog die eeuwige Lance. Soms ben je de hamer, soms ben je de spijker. Ja, dat zei die Lance... Dit is een mooie sport en ik ben blij dat ik een beetje mee kan helpen om de wielervreugde uit te dragen. Wat zou het leven me zwaar vallen als er niet zoiets als een fiets bestond. Je weg 'banen' doorheen dit leven. Daarin vind ik mijn harmonie. Het wielervolk heeft weinig nodig om gelukkig te zijn: rijen dik, met de nodige pils, hamburgers en vlaggegezwaai... en een nar in duivelspak!

Wie is Didi Senft?

De voormalige Oost-Duitser Dieter 'Didi' Senft (1952) is wereldberoemd als 'El Diablo', de rondhuppelende duivel tijdens de Tour de France. In 1992 bezocht hij La Grande Boucle voor het eerst. Senft is kunstenaar en ontwerper. Hij staat in het Guinness Book of Records met ondermeer de grootste tandem (3,13 meter hoog en 6,38 meter lang), de langste achteruitfietstocht (29,1 km) en het record voor het lopen van 100 meter in Wellingtonlaarzen gevuld met... pudding. Surf eens naar <http://www.tourteufel.de>.

Volgende keer

Dimitri Verhulst legt 'm op de grote plaat

Dimitri Verhulst is niet alleen een gelauwerd schrijver, hij is ook een fietser én wielervanaat. Die passie deelt hij vanaf het maartnummer met de Grintal-lezer in de gloednieuwe nieuwe rubriek die 'Bezems' zal vervangen. De nieuwe rubriek zal met recht en reden 'De grote plaat' gaan heten.

Wat het precies wordt, daarvoor stellen we jouw geduld nog even op de proef. Wat we wel al kunnen zeggen: wielernostalgie combineren met de pen van Dimitri Verhulst zal vonken geven!

authentic sport attitude

Model Swiftly
Black Gloss
ImpactRX™ Photochromic Clear lenses

RUDY PROJECT
Technically Cool

Ook verkrijgbaar op sterisc **impactrx**
SALONEN VOOR HET BIKES

impactrx revolutionary photochromic technology

- Guaranteed unbreakable for life.
- Superior optics
- Ultra-light.
- Cutting-edge photochromic technology.

info: mail@rpb.be - www.rudyproject.com